

Hồi 73 - Tây Du Ký - Nguyên Tác : Ngô Thừa Ân

Bảy yêu quái báo cừu độc hiểm Ba thầy trò bị thuốc mê mang

Khi ấy bốn thầy trò Tam Tạng đi đặng một lát, xảy thấy lầu các chập chồng, cung đền vôi vọi.

Tam Tạng dừng ngựa nói rằng:

- Đồ đệ, người xem thử chỗ gì đó vậy? .

Tôn Hành Giả coi lại như cảnh tiên, liền thưa rằng:

- Đó chắc là am chùa, hãy vào trong mới rõ .

Bốn thầy trò đồng đi tới thấy trên cửa đá có khảm ba chữ rằng: Huỳnh hoa quán, nghĩa là: Am Huỳnh hoa .

Bát Giới nói:

- Đây là am đạo sĩ, tuy vẫn khác đạo, song cũng người tu, hãy vào làm quen cho biết .

Sa Tăng nói:

- Phải, một là xem phong cảnh cho biết, hai là kiếm cơm chay cho thầy .

Bốn thầy trò bằng lòng vào cửa ngõ ngoài, đến cửa ngõ trong thấy có đôi liễn rằng:

Lá trắng cành vàng nhà võ sĩ,

Cỏ châu hoa ngọc động thần tiên.

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Đây là am đạo sĩ luyện thuốc chắc mé trong lò bếp hẩn hoi .

Bước vào trong thấy đạo sĩ đương ngồi vò thuốc, Tam Tạng kêu lớn rằng:

- Lão thần tiên, bần tăng ra mắt .

Nói rồi liền bái.

Đạo sĩ giựt mình ngó lại, liền buông viên thuốc, xốc áo bước xuống nghinh tiếp rằng:

- Xin mời sư phụ vào trong .

Tam Tạng mừng rỡ vào trong, ngó thấy thờ ba ông Tam Thanh, liền cúi đầu làm lễ.

Đạo sĩ bảo đồng tử pha trà.

Chẳng ngờ bảy con tinh cái là bạn học với đạo sĩ, từ khi bảo con ra cự chiến thì chúng nó đã chạy qua am đạo sĩ, lo may quần áo mới trong phòng, đồng tử vào nấu nước, bảy nàng ấy hỏi rằng:

- Có một Hòa Thượng béo trắng phải chăng? .

Đồng tử nói:

- Có .

Bảy nàng ấy hỏi:

- Có Hòa Thượng mở dài tai lớn chăng? .

Đồng tử nói có nữa.

Bảy nàng ấy dặn rằng:

- Người đem nước ra, rồi lấy thầy người vào cho ta nói chuyện .

Đồng tử y lời.

Đoạn thầy đạo sĩ thấy đồng tử lấy mình, không rõ chuyện chi, liền mời Tam Tạng uống nước, rồi đứng dậy thưa rằng:

- Xin thầy nằm nghỉ lưng, tôi vào trong một chút .

Nói rồi vào sau phong, thấy bảy nàng ấy quỳ lạy thưa rằng:

- Sư huynh ôi, tiểu muội xin thưa một chuyện .

Đạo sĩ bảo đồng tử đỡ dậy nói:

- Hồi sớm các em đến, mời ta nói chuyện. Song mắc vò thuốc lỡ tay, vì thuốc ấy kỵ đàn bà, nên ta không dám ra mắt mà đàm đạo, bây giờ vò thuốc vừa rồi, kể có khách tới, xin các em chớ phiền, có chuyện chi thì nói .

Bảy nàng ấy thưa rằng:

- Bởi có khách em mới cậy anh, nếu khách đi rồi có nói cũng vô ích. Nguyên bốn sãi ấy ở Đông Độ đi thỉnh kinh, hồi sớm mai, Đường Tăng vào nhà tôi xin cơm, tôi có nghe đồn Đường Tăng là kẻ tu hành mười kiếp, nếu ăn một miếng thịt nó thì sống ngàn năm. Bởi có ấy nên tôi bắt nó, sau bị Hòa Thượng mỗ dài tai lớn đón chúng tôi Trật cầu tuyên, trước đoạt áo quần, rồi đòi tắm chung với chúng tôi, chúng tôi năn nỉ hết lời khôngặng, nó lỏa thể nhảy xuống, làm ngang không được, hóa ra con cá leo cứ lủi vào háng mà tung, nó chọc khôngặng, vác đỉnh ba đập chị em tôi thiếu chút nữa mà bỏ mạng; chị em tôi sợ chết, phải chịu nhục chạy về; sai các con ra đánh với nó, không biết mất còn, nên đến cầu huynh trưởng xin tưởng nghĩa đồng song, ra sức trả giùm oán nợ .

Đạo sĩ nghe nói nổi giận đáp rằng:

- Lũ ác tăng này vô lễ lắm, để anh lập thế báo cừu cho .

Bảy nàng ấy đồng lạy tạ, thưa rằng:

- Như huynh trở tài thì các em xin trợ chiến .

Đạo sĩ nói:

- Đánh làm chi cho mệt, dụng sức chẳng bằng dụng mưu. Các em theo ta khiêng cái thang bắc lên trình, lấy rương nhỏ đem xuống đây .

Bảy nàng ấy y lời.

Chừng đem rương xuống, đạo sĩ lấy chìa khóa mở rương ra lấy một chút thuốc mà nói rằng:

- Thuốc độc này là một trăm thứ cút chim, đựng đúng một ngàn cân, mới sắc lấy nước, rồi ngào nước ấy kẹo lại còn một gáo, một gáo ấy ngào khô lại có ba phân, nếu ai uống vào thì chết; nay ta dùng thuốc bấu này nội một lai, cũng đủ giết một mạng, còn thần tiên uống tới ba lai cũng bay hồn, sợ đám sãi này có thần thông, phải dụng tới ba lai mới chắc ý. Mau mau lấy cân tiểu ly ra đây? .

Đồng tử lấy cân tiểu ly dựng liền, đạo sĩ cân đủ một cân hai lai độc dược, chia ra làm bốn phần, rồi lấy mười hai trái hồng táo, mỗi trái đều dùi lỗ nhỏ, bỏ độc dược một lai, bít lại như cũ, cứ một chung tra để ba trái hồng táo, lại lấy ba trái hắc táo để vào một chung, sắp nằm chung trên năm cái đĩa, rồi nói rằng:

- Nếu ta ra hỏi không phải Đường Tăng thì thôi, bằng quả thiệt Đường Tăng thì ta bảo đem đồ ăn uống nước thì các người chế nước trà vào năm chén ấy, bảo đồng tử bung

ra mà thuốc chúng nó cho rảnh .

Dẫn rồi thay áo mới, bước ra bái và nói rằng:

- Xin lỗi với mấy thầy, nãy giờ tôi mắc ra sau, bảo trẻ dọn cơm chay; nên không hầu đặng .

Tam Tạng nói:

- Tôi mới làm quen, đâu dám chịu đãi đằng theo khách cũ .

Đạo sĩ cười rằng:

- Mình là người tu hành, đãi cơm chay đạm bạc, có trọng chi mà chối từ. Chẳng hay thầy ở núi nào đến đây, xin phân cho rõ? .

Tam Tạng nói:

- Bần tăng ở Đông Độ Đại Đường, vùng chỉ qua Tây Phương thỉnh kinh tại Lô âm tự. Nay mới đi ngang qua cung tiên, nên vào ra mắt .

Đạo sĩ nghe nói mừng hớn hở thưa rằng:

- Sư phụ từ bi như Phật, tiểu đạo không hay mà nghinh tiếp, xin hỉ xả một phen! .

Nói rồi kêu đồng tử bảo thay trà mới và dọn cơm cho mau.

Đồng tử vào bưng năm chén nước trà mới chế có bỏ táo đem ra.

Đạo sĩ bưng chén trà mà đưa cho Tam Tạng mà thưa rằng:

- Xin thầy nhậu nước .

Rồi đưa cho Bát Giới, Sa Tăng và Hành Giả mỗi người mỗi chung, mà mời uống.

Tôn Hành Giả lạnh con mắt, thấy chung trà của đạo sĩ không phải hồng táo, sanh nghi liền nói rằng:

- Xin đổi chén này cho thầy .

Đạo sĩ cười rằng:

- Không dám giấu thầy: Bởi tôi kiếm đặng có mười hai trái hồng táo mà thôi, nên để một chung trà ba trái mà đãi khách. Còn tôi dùng vật như vậy hầu cho đủ lễ lẽ nào đổi ô táo cho thầy! .

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Tôn xin kính đổi cho chủ nhà, vì tánh tôi không ưa hồng táo .

Tam Tạng nói:

- Ngộ Không, tiên trưởng có lòng đãi khách, ngươi hãy ăn uống cho rồi, còn đổi chọn làm chi nữa? .

Tôn Hành Giả không dám cãi, bưng chén nước mà ngó chừng.

Thấy Bát Giới uống chung nước rồi, vớt ba trái hồng táo nuốt hết!

Tam Tạng, Sa Tăng ăn sau.

Tôn Hành Giả không uống, vì hồ nghi chúng thuốc, bởi hai thứ táo khác nhau.

Giây phút Bát Giới biến sắc, coi bộ thất thần, Sa Tăng chảy nước mắt, Tam Tạng sôi bọt mồm! Đồng xây xảm té nhào xuống đất!

Tôn Hành Giả biết ba người mắc thuốc độc, liền bưng chén nước trà, đổ hắt lên mặt đạo sĩ.

Đạo sĩ đưa tay áo ra đỡ, chén trà rơi xuống đất, kêu một cái cẳng bể nát tan.

Đạo sĩ giận rằng:

- Hòa Thượng này lỗ mảng quá chừng, có nào đập chén trà ta bể nát? .

Tôn Hành Giả mắng rằng:

- Người có thấy ba người của ta ra thế nào chẳng, còn nói chuyện gì nữa, ta với người có việc chi cừ oán, sao người bỏ độc dược vào nước trà mà thuốc thầy ta? .

Đạo sĩ nói:

- Người là súc sanh, tại người gây họa, người chẳng biết hay sao? .

Tôn Hành Giả nói:

- Chúng ta mới vào cửa người, chẳng hề nói xúc phạm điều chi, sao gọi là gây họa? .

Đạo sĩ nói:

- Người có xin cơm tại động Bàng tư chẳng? Người có tắm tại ao Trật cầu chẳng? .

Tôn Hành Giả nói:

- Ao Trật cầu là chỗ bảy con tinh cái tắm, người đã nói ra lời ấy, chắc là người có tư tình với chúng nó, thì cũng là một lũ yêu tinh. Đồ người chạy đi đâu cho khỏi, coi thiết bảng ta đây? .

Nói rồi móc thiết bảng trong lỗ tai, đòi lên một cái, hóa lớn như thường, đập đầu đạo sĩ.

Đạo sĩ chạy vào trong, lấy một cây gươm báu ra, hỗn chiến với Hành Giả.

Khi ấy bảy con tinh cái túa ra nói rằng:

- Sư huynh đừng đánh làm chi cho mệt sức, để chị em tôi bắt nó cho .

Tôn Hành Giả thấy càng thêm giận, hai tay nhập một cầm thiết bảng đập đùa, bảy con tinh cái trật áo ra, đưa bụng trắng nõn, làm phép chỉ tơ trong rún bay ra, làm như mui ghe bịt bùng, chụp Hành Giả ở dưới.

Tôn Hành Giả thấy việc không xuôi, liền cân đầu vân nhảy đứng trên mây thỏ hồn hên, ngó xuống thấy chỉ tơ giăng trắng dã, bao phủ quán Huỳnh hoa, kinh hãi nói rằng:

- Dữ thiệt, dữ thiệt! Hèn chi Bát Giới bị vấp tơ mà té u đầu! Phải mình không chạy cho mau, thì cũng bị như vậy! Nay thầy và hai em đều bị thuốc độc, không lẽ mình bỏ mà đi. Vả lại chẳng biết cốt nó là giống gì thành tinh, thế này phải truy nguyên mới cứu đặng .

Nói rồi niệm chú thâu Thổ Địa đến hỏi rằng:

- Bảy con tinh cái cốt nó là chi, mà hóa tơ như lưới? .

Thổ Địa thưa rằng:

- Như chúng nó tới đây gần mười năm, mà năm kia tôi mới thấy nó hiện nguyên hình một lần là bảy con Trì tru tinh, là con nhện nhện, nó hóa gián nhện ra dây tơ đó .

Tôn Hành Giả mừng rằng:

- Như vậy thì dễ trị lắm, thôi người lui về mà nghĩ .

Thổ Địa lạy rồi biến đi.

Còn Tôn Hành Giả liền đến am Huỳnh hoa, nhổ lông đuôi hơn bảy chục sợi, biến ra một bầy khi, tay đều cầm những nạng hai, ra hiệu lệnh cho bầy khi, đồng hè xóc nạng

vào dây tơ và vặn xa kéo ra một lượt, mỗi con khi kéo dây tơ ra hơn mười mấy cân, bảy con nhèn nhện dính theo tơ lớn gần bằng cái mùng.

Bảy con Trì tru tinh đều cóng căng rút cổ, năn nỉ xin tha.

Tôn Hành Giả nói:

- Các người trả thầy cho ta, thì khỏi chết .

Bảy con Trì tru tinh kêu lớn rằng:

- Sư huynh ôi! Xin trả Đường Tăng mà cứu mạng các em kéo tội nghiệp .

Đạo sĩ ló cổ ra nói rằng:

- Em ôi! Anh muốn ăn thịt Đường Tăng, thiết cứu các em chẳng đáng .

Bất nhơn tại Đạo sĩ, chẳng trách Ngộ Không như vậy cũng hay, nếu tha bảy mạng đó, thì ngày sau bao mạng người nhiều lắm.

Tôn Hành Giả nổi giận nói lớn rằng:

- Không trả thầy ta lại, thì coi các em người ra thể nào? .

Nói rồi đập bảy con nhèn nhện như dền chả! Rồi giún mình thâu lông lại, rượt Đạo sĩ mà đập, đạo sĩ rút gươm cự chiến, sáu mươi hiệp đạo sĩ đuối tay liền mở dây nịt, trật áo ra hóa hình cao lớn, nghe trong mình bực lên một tiếng, giở hai cánh tay lên, hai bên hông hiện cả ngàn con mắt, chiếu muôn đạo hào quang, chụp Hành Giả như úp trong cái chậu!

Tôn Hành Giả không thấy đường đi đà khó bề lui tới, Tôn Hành Giả cân đầu vùn nhảy lên bị hào quang đưng đầu, đầu nhức như búa, té nhào xuống đường thể trông chuối ngược, kinh hãi than rằng:

- Xui quá, xui quá! Cái đầu này bây giờ hết cứng rồi! Bấy lâu bị trời đánh, búa búa cũng không núng, có gì nay đưng hào quang này mà xiều đi .

Vừa nói vừa vò đầu, thiết đã mềm mộp, Tôn Hành Giả nghĩ rằng:

- Xung quanh cũng bị hào quang bao phủ chắc cứng, chỉ bằng lủi xuống đất thì xong hơn .

Liền niệm chú dun mình hóa ra con trúc, mài riết xuống đất mà trốn đi, được ít dặm ló đầu lên, cũng còn đưng hào quang cứng ngắt, lủi hơn hai mươi dặm nữa, ló đầu mới khỏi hào quang. Ấy là tại hào quang dài lắm, hơn mười mấy dặm đường.

Khi ấy Tôn Hành Giả trôi lên hiện nguyên hình, đã mỏi mệt và đau mình hết sức, nghĩ tới thầy bị thuốc độc, động lòng rơi lụy thở than.

Xảy nghe tiếng khóc kẻ bên núi, Tôn Hành Giả đi lần đến ngó thấy một người đờn bà để ché, tay trái bưng mâm cơm, tay mặt cầm ít tờ giấy tiền vàng bạc và đi và khóc và than.

Tôn Hành Giả xem thấy lắc đầu chắc lưỡi than rằng:

Người đứt ruột gặp người ruột đứt,

Mắt rơi châu nhìn mắt châu rơi.

- Đề ta hỏi thăm người ấy khóc việc chi cho biết .

Nghĩ rồi bước tới bái và hỏi rằng:

- Chẳng hay thêm khóc chuyện chi? .

Người đàn bà ấy lau nước mắt nói rằng:

- Chồng tôi đi mua tre của đạo sĩ ở am Huỳnh hoa, cãi lầy nhiều tiếng, đạo sĩ cho uống nước trà, gia độc dược đến nỗi bỏ mình, nên tôi đem cơm canh đến mộ mà cúng và đốt giấy tiền vàng bạc gọi là chút nghĩa vợ chồng .

Tôn Hành Giả nghe nói động lòng sa nước mắt.

Nàng ấy làm mặt giận nói rằng:

- Thiệt người không biết điều quá, ta rầu chồng mà khóc, sao người lại nhái mà cợt ta? .

Tôn Hành Giả nói:

- Xin thêm bớt giận, để tôi cắt nghĩa cho rành: Tôi là học trò lớn của Đường Tăng, ở Đông đô đi thỉnh kinh cho Thiên tử, thầy trò ghé nghỉ tại am Huỳnh hoa, bị đạo sĩ thuốc nước trà, thầy tôi và hai sư đệ đều gần chết, có một mình tôi không uống nước trà nên khỏi thuốc độc, tôi đánh với nó nửa ngày, nó cởi áo hiện con mắt vô số theo hai bên sườn, hào quang ra bao phủ, tôi biến hóa mới trốn ra khỏi. Nay nghe thêm thuật chuyện, tôi mũi lòng rơi lụy, vì chồng thêm và thầy tôi cũng bị thuốc độc, mà thêm còn cúng tế đền ơn, tôi không biết lấy chi đáp nghĩa thầy, nên tôi thầm chớ không phải có lòng diễu cợt .

Nàng ấy bái và nói rằng:

- Xin thầy miễn chấp, vì tôi không ngờ sự khôn nạn như vậy. Nguyên đạo sĩ ấy hiệu là Bá nhân ma quan, tên tộc là Đa mục Quái. Thầy cũng thần thông mới biến hóa ra khỏi hào quang ấy, song chắc cự không lại Bá nhân ma quan, để tôi điềm chỉ một vị thánh hiền trịặng hào quang của Đa mục Quái .

Tôn Hành Giả nghe nói mừng quá, liền bái mà hỏi rằng:

- Xin thêm làm ơn chỉ giúp .

Nàng ấy nói:

- Tôi chỉ giùm trừ nó mà báo cừ, chớ cứu tôn sư cũng không kịp .

Tôn Hành Giả hỏi:

- Vì có nào vậy? .

Nàng ấy nói:

- Thuốc ấy mạnh dữ lắm, nội trong ba bữa thì mục xương. Nay thầy đi thỉnh thánh hiền về đến thì trễ rồi, e quá kỳ cứu khôngặng .

Tôn Hành Giả nói:

- Tôi có tài đi mau thứ nhứt dầu bao xa đi nội nửa ngày .

Nàng ấy nói:

- Đặng như vậy thì tôi chỉ giùm cho, hoặc may cứu tôn sư khỏi thác, đây đến núi tử vân xa hơn ngàn dặm, trong núi ấy có động Thiên hoa, bà Tì Lam là chủ động ấy, trừ đặng Thiên nhân ma quan .

Tôn Hành Giả hỏi:

- Bà ấy ở phía nào? .

Nàng ấy chỉ và nói rằng:

- Đi ngay hướng Nam đó .

Tôn Hành Giả ngó lại không thấy nàng ấy, ngó lên mây thấy Lê Sơn thánh mẫu đương đăng vân.

Tôn Hành Giả đăng vân theo, bái tạ ơn và hỏi rằng:

- Chẳng hay Thánh mẫu ở đâu đến đây, mà chỉ đường mách bảo? .

Lê Sơn Thánh mẫu đáp rằng:

- Ta đi phó hội Long hoa bên Đông hải mới về đến đây, biết Đường Tăng có nạn nên chỉ giùm, như Đại Thánh đi thỉnh, đừng nói ta chỉ đường, vì bà Tì Lam hay trách lăm .

Tôn Hành Giả tạ từ, bay qua núi Tử vân, tìm vào động Thiên hoa, không thấy ai thấp thoáng. Tôn Hành Giả hồ nghi bà ấy đi khỏi, mới lần tới sau vườn, thấy một bà già ngồi trên chông. Tôn Hành Giả bái và thưa rằng:

- Kính mừng bà Tì Lam Bồ tát .

Bà Tì Lam bước xuống chông đáp lễ hỏi rằng:

- Đại Thánh ở đâu đến đây? .

Tôn Hành Giả hỏi:

- Sao mà biết tôi? .

Bà Tì Lam nói:

- Năm trước Đại Thánh làm phản thiên cung, ai nấy đều nghe tiếng biết hình hết thấy .

Tôn Hành Giả nói:

- Nay tôi thọ giáo theo phép Phật, chắc Bồ Tát không hay .

Bà Tì Lam hỏi:

- Đại Thánh quy y hội nào? Ta mừng giùm cho đó .

Tôn Hành Giả nói:

- Nay tôi bảo hộ Đường Tăng sư phụ đi thỉnh kinh Tây Phương, ghé am Huỳnh hoa, bị đạo sĩ thuốc trà độc dược, thầy tôi và hai sư đệ gần miền, tôi đánh với nó bị hào quang vây mình, tôi biến hóa ra khỏi. Nghe đồn Bồ Tát trị hào quang đặng, nên tôi tìm đến khẩn cầu .

Tì Lam nói:

- Ta từ ngày đi phó hội Ngự lam bên Quan Âm, thì đã ẩn mình nơi vườn hoa không ai gặp mặt, chẳng hay người nào biết chỗ mà chỉ rành? .

Tôn Hành Giả nói:

- Tôi là con quỷ thông thương, ai ở ẩn chỗ nào cũng kiếm đặng .

Tì Lam nói:

- Thiệt ta không muốn đi, song vị tình Đại Thánh khẩn cầu, không lẽ chẳng giúp việc thỉnh kinh mà từ chối! Thôi thôi, ta rán giúp Đại Thánh một phen .

Tôn Hành Giả tạ ơn rằng:

- Tôi rất cảm đức Bồ tát, song chưa rõ đem những binh khí chi? .

Tì Lam nói:

- Ta có cây kim thoa, nên trị nó đặng .

Tôn Hành Giả nói:

- Những kim khâu, Bò Tát muốn dùng một gánh mà trị nó, Lão Tôn cũng chịu đựng; vì vật ấy có sẵn .

Tì Lam nói:

- Đại Thánh làm sao mà có kim khâu nhiều vậy! Nếu là kim đồng, kim sắt, kim vàng đều trị nó không được. Bữa bói của ta không phải loại kim, ấy của con ta luyện trong mặt nhựt .

Tôn Hành Giả hỏi:

- Lịnh lang là ai? .

Tì Lam nói:

- Con ta là Mỗ nhựt tinh .

Tôn Hành Giả nghe nói càng sợ lắm.

Bay một lát gần tới am Huỳnh hoa, thấy hào quang sáng giới, Tôn Hành Giả chỉ và nói rằng:

- Chỗ hào quang đó là am Huỳnh hoa .

Tì Lam lấy cây kim trong bầu áo, coi nhỏ như sợi lông mày, dài chừng năm sáu phân mộc. Cầm kim ấy phóng lên thình không nghe nổ vang một tiếng, hào quang biến mất.

Tôn Hành Giả mừng rỡ khen rằng:

- Hay lắm hay lắm, kiếm kim kiếm kim .

Tì Lam đưa kim ra nói rằng:

- Ta đã khâu nó lại rồi, óc mắt đâu mà kiếm .

Tôn Hành Giả xông vào am, thấy đạo sĩ nhắm mắt như đui đứng trơ như chết.

Tôn Hành Giả mắng rằng:

- Con tinh này làm bộ đui với ai? .

Hỏi rồi lấy thiết bảng muốn đập.

Tì Lam can rằng:

- Đại Thánh đừng đánh nó hãy vào xem sư phụ ra thế nào? .

Tôn Hành Giả y lời, vào am thấy ba thầy trò nằm dưới đất, sôi đàm cả vũng.

Tôn Hành Giả khóc rằng:

- Thế này đã chết cứng rồi, cứu làm sao cho sống .

Tì Lam vừa tới nói rằng:

- Đại Thánh đừng phiền muộn làm chi! Ngày nay ta đến đây, đã làm ơn phải làm cho trót. Đại Thánh hãy đem ba hườn thuốc giải độc này bỏ vào miệng ba thầy trò, tức thì sống lại .

Tôn Hành Giả lấy ba viên thuốc cạy răng ba thầy trò bỏ thuốc vào.

Giây phút thuốc tan thấm vào bụng, ba thầy trò tỉnh dần, ói mửa hết độc được.

Bát Giới lồm cồm chờ dậy nói rằng:

- Nó làm tội như buồn chết! .

Tam Tạng, Sa Tăng đồng tỉnh dậy nói rằng:

- Nãy giờ chóng mặt quá, ngỡ là chết rồi! .

Tôn Hành Giả nói:

- Thầy với hai em bị uống trà độc dược, nếu không nhờ bà Tì Lam Bồ Tát cho thuốc giải, thì đã chết thiệt rồi, mau mau đi tạ ơn Bồ tát .

Ba thầy trò y lời lạy tạ. Bát Giới hỏi:

- Sư huynh, đạo sĩ ấy bây giờ nó ở đâu? Xin chỉ cho tôi, đừng tôi hỏi nó một lời, vì có nào mà nó thuốc hết ba mạng .

Tôn Hành Giả thuật chuyện lại. Rồi chỉ và nói rằng:

- Nó làm bộ đui, đương đứng ngoài kia dụi con mắt đó .

Bát Giới xách đinh ba xóc ra.

Tì Lam cản lại nói rằng:

- Ta xin tội cho nó .

Bát Giới nói:

- Nó anh em với bảy con nhên nhện thì cũng là yêu quái, còn dung nó làm chi? .

Tì Lam nói:

- Thiên Bồng bớt giận, Đại Thánh đã biết trong động ta không có ai, để bắt nó về giữ cửa .

Tôn Hành Giả thưa rằng:

- Chúng tôi đội ơn Bồ Tát rất nhiều, lẽ nào dám cãi lệnh. Song bà bảo nó hiện nguyên hình cho anh em tôi thử coi? .

Tì Lam nói:

- Khó gì sự đó .

Nói rồi liền chỉ một cái, đạo sĩ ngã lăn hiện nguyên hình là con ngô công, dài gần ba thước.

Tì Lam lấy ngón tay út đỡ con rít dậy, đăng vân về động Thiên hoa.

Còn Bát Giới hỏi Hành Giả rằng:

- Bà ấy giỏi lắm hay sao, mà không sợ đồ dữ hé? .

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Ta hỏi thăm bà ấy xưng là mẹ sao Mãi như kê, chắc bà này cốt là gà mái; bởi gà hay ăn rít, nên bắt nó như chơi .

Tam Tạng nghe nói càng lạy nữa, rồi bảo các trò dọn cơm nước ăn uống xong xuôi.

Tôn Hành Giả lấy lửa đốt động rồi thầy trò chỉ dặm Tây Phương .

Hết Hồi 73 - Tây Du Ký - Ngô Thừa Ân

Xem Hồi 74